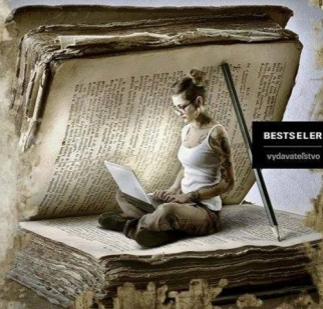

TRI ORIEŠKY PRE SPISOVATEĽKU

VITA JAMBOROVÁ

BESTSELER

vydavateľstvo

KTO IU CHCE ZABIŤ? KEDY? A PREČO?

TRI ORIEŠKY PRE SPISOVATEĽKU VITA JAMBOROVÁ

Vita Jamborová
Tri oriešky pre spisovateľku
Copyright © by Vita Jamborová
Cover design © by Katarína Skalková
Illustration © Shutterstock
Slovak edition © by BESTSELER

BESTSELER

vydavateľstvo

ISBN: 978-80-89821-27-3

- *Chyťte ho - je to on!*

Strážnici okamžite zareagovali.

- *V hnedej šiltočke! - kričala Kristína a čudujúc sa samej sebe rozbehla sa smerom, ktorým ukazovala.*

Netušila, kde sa v nej zobralo tolko odvahy, ale hnev a nahromadený adrenalín ju poháňali vpred. A tak bežala za ním a strážnici ju nasledovali.

Vrah vedel, že nemá kam uniknúť - nebolo tu iných schodov, len nepoužiteľný eskalátor. Možnosť úniku výťahom zavrhol hneď - nestihol by to. Chápal, že nemôže utiecť, ani keby sa pokúsil obehnúť celú halu - nebolo kam. Vždy vedel zvažiť svoje možnosti a naplánovať si každú drobnosť. Teraz si bol istý, že neunikne. Vo vrecku mal pištoľ a rozhodol sa, že tá suka, ktorá ho spoznala, za všetko zaplatí.

Už mal pištoľ v ruke, stačilo sa len otočiť a vystreliť - nepochyboval, že ju trafi, presne vedel, kde je. Oprel sa chrbtom o zábradlie, pripravený vystreliť. Aké však bolo jeho prekvapenie, keď začul výstrel, ale bol si takmer istý, že ešte nestihol stlačiť spúšť.

- *Dofrasa, - povedal, keď pocítil obrovský náraz do ramena, ktorý ho hodil o zábradlie.*

Prvotný šok vzápätí vystriedala veľká bolesť. Ruka, v ktorej držal zbraň, bola nepoužiteľná, a jedinou možnosťou úniku bol skok cez zábradlie. Napoly šialený od bolesti už nevedel rozmyšľať - chcel skočiť, ale nepodarilo sa mu skoordinať pohyby a už na to nemal dost síl. Stratil rovnováhu a jednoducho spadol. Posledná jeho myšlienka patrila Kristíne - nechápal, ako na to prišla. Potom nasledoval už len náraz a jeho nehybné telo našli o poschodie nižšie...

Úryvok z románu Bronislavy Kalmanovej „Nevera ako dôvod“.

1.

Myslela som si, že v mojom živote má dobrodružstvo miesto len v románoch, ktoré píšem. Nebolo by mi nikdy napadlo, že na vlastnej koži zažijem to, čo som tak rada dopriavala hlavným postavám vo svojich knihách.

Lenže raz som pri vyberaní pošty zo schránky našla list. Dlhá biela obálka, na ktorej nebolo nič - ani adresa odosielateľa, ani meno adresáta. Nič. Zrejme mi ju ten niekto vlastnoručne hodil do schránky.

Nebola zalepená a keď som ju otvorila, našla som vo vnútri malý lístok s rozstrapkaným okrajom. Ako keby bol vytrhnutý z poznámkového bloku. Stálo v ňom:

„Už viem, aké to je... Prídem, aby som si vychutnal teba...“

Z ničoho nič sa mi začali diať veci, pri ktorých by aj niekomu odvážnejšiemu ako ja nebolo všetko jedno. A ja som nikdy nebola odvážna. Možno preto, že som takou nemusela byť. Nebola k tomu príležitosť a ani dôvod. V príbehoch, ktoré som vymýšľala, som bola schopná prežiť všetko, čo mi dovoľovala fantázia. S odvahou, ktorá bola vlastná hlavným postavám. Vždy som ich obdarovávala nejakými výnimočnými vlastnosťami, ktoré mne samotnej chýbali. Žili zaujímavý, pestrý a dobrodružný život namiesto mňa. No a mne také sprostredkované dobrodružstvo úplne stačilo.

V jednej knihe som prežila búrlivý milostný román s kriminálnou zápletkou. V druhej som hľadala poklady

s nebezpečne prítlačlivým fešákom. V tretej som bola anjelom pomsty... Mohla som všetko. Vo svojich knihách...

Lenže potom sa osud z nejakého dôvodu rozhodol, že napíše svoj vlastný dobrodružný román. O mne. Škodoradostne ho začal písať v tom najhoršom možnom čase. Pretože nikdy predtým sa mi nepodarilo dostať do takého množstva nepríjemných udalostí ako vtedy. Možno ma chcel otestovať. Alebo potrestať. To fakt neviem.

Poslal mi teda do cesty niekoho, kto sa bezpečne postaral o to, že už niekoľko týždňov som nebola schopná normálne a bez strachu spať... Možno som bola v minulom živote Hitler, ako hovorievala moja sesternica Mina a karma je naozaj zdarma.

Keby už len toho nebolo málo, môj vydavateľ ma ešte celkom priateľsky upozornil, že meškám s rukopisom. Pol roka. Apeloval na môj pocit zodpovednosti, o ktorom bol údajne presvedčený, že ho mám. Jasný, hral mi na city. Vraj čitatelia a kníhkupectvá sa už nevedia dočkať. Vie ako na mňa. Na záver nášho rozhovoru dodal, že moja posledná kniha sa krásne vypredala a znova bude dotlač. To tiež povedal zámerne. Vie, že som nechutne praktická a že peniaze sú pre mňa dosť dôležité.

Skúste však napísať niečo zmysluplné, keď začínate strácať pôdu pod nohami, čo naozaj nie je obdoba písania pod tlakom.

Mne sa, náhodou, pod tlakom píše a aj pracuje celkom dobre. Avšak myšlienky v surovom nehmotnom stave sú veľmi, veľmi krehké. Bez nálady, ak nemáte ten správny stimul, sa ťažko dopracujete k tomu, aby ste ich zhmotnili. Strach pre mňa nie je dobrý stimul, to teda nie...

Tými mojimi sú káva, horká čokoláda a štipka stresu.

Horkú čokoládu milujem, kávu mám rada bez cukru a ten stres je užitočný len v primeranom množstve. Nič by sa nemalo preháňať.

Mohla by som na zoznam vecí, ktoré milujem, pridať knihy, ktorých v mojom živote bolo strašne, ale strašne veľa. Lenže, odkedy som sama začala písať, nejako si ich neviem vychutnať.

Ak je kniha zaujímavá, skúmam autorove ťahy, šikovnosť jeho pera, prácu so slovami a pýtam sa seba, v čom je on lepší. Aj by som sa rada poučila, lenže potom by som mohla mať pocit, že všetko, čo napíšem, nebude až tak celkom moje.

Ak je kniha nezáživná a nudná, premýšľam nad tým, ako by som podobný námet spracovala ja. Pritom ma rozčuľuje každá zápleтка, ktorá je tam nasilu a len preto, že autor to tak chcel. Zastávam názor, že postavy by mali začať žiť vlastným životom už v druhej kapitole. Autor by mal len ukazovať, naznačovať, ktorým smerom sa bude dej uberať. Nič viac netreba. Už len schopnosť vidieť to očami postáv.

Odjakživa som milovala Agathu Christie, ale až teraz chápem, ako geniálne vyberala spôsob hry a ako šikovne s ním vedela narábať. V prvej kapitole čitateľovi predstaví všetkých zúčastnených a rozdá karty, s ktorými budú hrať. Vieme, že jeden z nich je vrah. Lenže ktorý? A všetci, samozrejme, majú motív. Neviem, ako to robila. Mala vopred poskladaný celý príbeh, alebo tiež nechala postavy rozohrať vlastnú hru a len si to zapisovala?

S mojou kamarátkou Ivankou sme sa na tom smiali:

- Ty, Agatha, len tak si povieš, že niekoho odbachneš a...

- A odbachnem, - prikývla som.

Sedeli sme spolu v našej obľúbenej kaviarni a ja som cítila pokoj v duši. Bolo to predtým, ako som začala dostávať tie desivé listy.

- Potom už to pracuje samo. Veď vieš, ako je to s hercami filmov, nie?

- Čo?

- Nie všetci hrajú postavy, ktoré majú meno. Niektoré sa vraj volajú aj „Muž, ktorý zomrie ako prvý“.

Ivka vyprskla.

- To fakt?

- Že vraj. Niekde som to, tuším, počula.

- Hm, jeden chlapík v tvojom najnovšom románe mi bol celkom povedomý. Presne ako tvoj drahý bývalý. Si to s ním vybavila, čo? - žmurkla na mňa. - Zomrel ako prvý, nie?

- V rámci terapie, - odvetila som.

- Dúfam, že raz ma napíšeš ako hlavnú postavu.

Usmiala som sa.

- A budem v tom príbehu žiť šťastne až do smrti, - rýchlo dodala Ivka.

- Uvidíme, zlatko, uvidíme...

Keď sa ma na besedách čitatelia pýtajú, ako píšem a či už vopred viem, ako sa príbeh skončí, vždy odpoviem, že nie. Lebo je to pravda. Na začiatku je len predstava, nič konkrétne. Až keď píšem, dostávam sa do príbehu a začínam ho žiť prostredníctvom postáv, ktoré v ňom sú. Viem sa vcítiť do zápornej rovnako dobre ako do tej dobrej.

Scény, ktoré sa v príbehu odohrajú, vnímam očami každého z nich zvlášť. Zakaždým som niekto iný, s inými povahovými vlastnosťami. Či už dobrá alebo zlá, stále som

to ja. Taká, aká by som bola, keby sa všetko, čo sa deje v knihe, dialo naozaj...

Stane sa, že ma pri písaní niekto vyruší. Potom sa nejakú chvíľu nemôžem zorientovať. Kde som? Kto som? V duchu odhodím zbraň, z ktorej sa práve strieľalo, ale chuť odbachnúť toho, kto ma vyrušil, vo mne ešte zopár sekúnd pretrváva. Ja ale milujem ten pocit prepojenia s vlastnou fantáziou. Je to ako film, ktorý pozeráte vo vlastnej hlave.

Mám rada všetko akčné, dobrodružné, kriminálne, detektívne... Jednoducho všetko, kde sa niečo deje a kde hlavná postava neutiera širokým rukávom sople a nerieši otázky typu: Čo mám so svojím poondiatym životom robiť a či sa ku mne ten všivák vráti, keď zmením účes, otehotniem, nalakujem si nechty alebo si urobím vodičák?

Moje postavy nikdy nemajú nudný život. Nemajú čas na sople a vzdychy, ktoré v niektorých knihách zaberú minimálne tri kapitoly. Keď už, tak dajú všivákovi ultimátum:

- Buď ja, alebo tá ryšavá štetka, s ktorou sa zliezaš!

Trošku tvrdšie:

- Ja ti to vrátim!

Alebo iný variant:

- Chutí ti tá rybička, miláčik? Áno, to je tá japonská, ktorú musia špeciálne spracovávať, aby nikto neprišiel k úrazu... Len papkaj...

Alebo pošlú toho zmrda kadeľahšie, oprášia si sebavedomie a idú ďalej. Veď pre jedného vola tráva nerastie.

Tak ľahko sa o tom píše... V skutočnom živote, v mojom živote, je to úplne inak. Pretože je skutočný a nemôžem použiť zázračný Word a vymazať, čo sa mi nehodí.

Mám ho rada usporiadaný a, podľa možnosti, presne nalinajkovaný. Ak sa v ňom odrazu začne niečo diať, čo

som predtým nemohla predvídať, naplánujem si všetko tak, aby som dosiahla pôvodný stav vecí s najmenšími možnými stratami. Vždy sa snažím mať nejaký záložný plán B, keby sa nezdaril plán A.

No a už som si viackrát všimla, že mi moja bohatá fantázia dosť komplikuje život. Pretože normálny človek si s problémom poradí ako sa dá. Ja som, na rozdiel od neho, presvedčená, že presne viem, ako všetko dopadne. Samozrejme, hneď mám pripravený katastrofický scenár.

Niekedy mi môj odhad vyjde, niekedy nie, ale v istých prípadoch mi to bráni byť prehnane optimistická alebo aspoň optimistická. Raz som totiž počula, že optimizmus je len nedostatok informácií a odvtedy sa toho držím.

Áno, chýba mi dôvera v múdrosť Vesmíru. Jednoducho povedané, viera v zázrak.

Zázraky predsa patria do rozprávok, ktoré sa končia slovami: „...a žili šťastne až do smrti...“ Môj pesimizmus má však svoje výhody. Keď kaša vychladne, už nie je taká horúca a dá sa zjesť. Vždy ma to milo prekvapí. Na začiatku je to ale zlé a horúce.

Som síce populárna spisovateľka so širokou čitateľskou základňou, ale, ako väčšina z nás, čo píšeme, normálne chodím do práce.

Hm, minulý čas. Chodila som... Keď si predstavím, koľkokrát som ja sama chcela dať výpoveď a začať sa živiť výhradne písaním... Zakaždým však vo mne prevážil pocit zodpovednosti, na ktorý všetci tak radi v mojom prípade apelujú. Nemohla som svojho šéfa nechať napospas organizačnému chaosu, pred ktorým som ho dlhé roky úspešne

chránila a ktorý by, podľa mňa, nastal hneď po mojom odchode. Navyše, vedela som, že ma tak trochu miluje a bolo by mi ho ľúto.

Bola som presvedčená o tom, že si bezo mňa neporadí a že som nenahraditeľná. Poradil si - našiel si inú. Nenahraditeľná som zrejme nebola.

Takže, keď mi môj zamestnávateľ po dvanástich rokoch spolupráce oznámil, že ma chce vymeniť za mladší a, podľa jeho slov, aj dokonalejší model, vedela som, že na optimizmus nemám ten správny dôvod. Nič nové...

Vysvetlil mi to svojsky. Holá pravda, na hony vzdialená mojim predstavám o nej, ma prekvapila aj napriek tomu, že som čo-to tušila sama. Vraj po tých rokoch, kedy bol do mňa platonicky zamilovaný, pochopil, že jeho život potrebuje zmenu, nový zmysel. Mal štyridsiatku na krku a biedne vyhliadky do budúcnosti. Biedne v tom zmysle, že bol veľmi osamelý a každý vzťah, o ktorý sa kedy pokúsil, mu skrachoval...

- Čo ho nekľofneš? - spýtala sa ma raz Ivka v čase, keď som bola mladšia a slobodná.

- Nie je môj typ.

- Snáď si ale uvedomuješ, že v práci, teda s ním, tráviš viac času, ako je zdravé. Ste stále spolu a, navyše, je do teba rachnutý už roky...

- No a čo?

Ivka len pokrútila hlavou.

- Zlatko, on by si ma aj tak nevzal, - usmiala som sa. - Fakt si neviem predstaviť, že by sme sa zblížili inak a náš vzťah by už nebol len pracovný. Som pre neho niečo ako „pozerám sa, ale nechytám“. Presne to ho baví. Chápeš?

- Nechápem.

- Ja áno. Za tie roky, čo sa poznáme, som ho ako-tak

otestovala a viem, že medzi nami nikdy nebude nič viac ako je teraz.

Naozaj som ho chápala. Aspoň potiaľ, pokiaľ mi to dovolil. Celé tie roky som vedela, že mu nie som ľahostajná. No vďaka tomu, ako sa správal, ani vo sne by mi nenapadlo, že by predsa len dúfal, že raz dostane svoju šancu. Jemu to vyhovovalo tak, ako sme si náš vzťah nastavili od začiatku: šéf a jeho asistentka.

Boli sme priatelia a ja som mala pocit, že tak to medzi nami ostane. Hm, ostalo... Až do okamihu, kedy môj šéf pochopil, že s príchodom novej asistentky sa mu otvárajú iné, nepreskúmané možnosti.

Bola asi dostatočne mladá, predpokladám, že aj krásna a životom neokresaná. Kde ju našiel, to mi neprezradil. Ale pre zberateľa ako on bola zrejme celkom vydareným kúskom do jeho zbierky.

Michal totiž zbieral sny. Svoje vlastné sny, ktorým dal istý status, stanovil hranicu nedosiahnuteľnosti. Tú nikdy neprekročil, aby nezrušil zvláštne čaro, ktoré pre neho jeho sen mal. Samozrejme, muselo tam byť také to „možno“.

Michal, teda pán doktor Michal Pyšný, bol doktor práv a svoj titul nosil zaslúžene. Nepoznám väčšieho pracanta, ani väčšieho odborníka na trestné právo. Kolegovia z branže ho neznášali, ale rešpektovali, čo je medzi právnikmi celkom normálne. Iritovala ich jeho dravosť a tvrdohlavosť, ale pokiaľ viem, veľmi mu tie vlastnosti závideli.

Máloktorý prípad prehral a pracovať s ním bolo cťou pre každého, kto sa raz chcel samostatne živiť právničinou. Nielen pre mladých koncipientov, ale aj pre jeho partnerov vo firme bol vzorom.

No a pretože môj šéf bol veľmi bohatý človek, začal sa

venovať koničkom, na ktoré svojho času nemal peniaze. Začal zbierať luxusné veci a luxusné zážitky. Nevie, prečo to robil. Osobne si myslím, že na vine boli komplexy z nejakého obdobia v jeho živote, v ktorom si niečo podobné dovoliť nemohol.

Za všetkými našimi výstrednosťami sú naše vlastné komplexy. Rozdiel vo veľkosti deštrukcie, ktorú spôsobujú, je len v tom, či chceme dokázať niečo svetu, svojmu okoliu, alebo len sebe...

Šéf sa mi nikdy nezdôveroval. O všetkom, čo sa odohrávalo v jeho hlave, som mala len vlastné teórie a domnienky. Viem, že vlastnil luxusnú jachtu, na ktorej sa nikdy neplavil a pochybujem, že to vôbec mal v pláne. Nádherný starozitný kabriolet mal zamknutý v garáži. Po celom svete zbieral krásne umelecké kúsky a vystavoval ich vo svojom dome, do ktorého nikdy nikoho nepozýval.

To, čo vlastnil, si zároveň odopieral. Naozaj som si nikdy nebol schopná nejako rozumne vysvetliť jeho pohnútky. Ono sa to asi ani nedalo rozumne vysvetliť.

Ved' aj mňa mal vo svojom živote ako taký, pre neho vzácny kúsok. Nedosiahnuteľný. Možno miloval práve ten pocit, že aj by sa dalo, ale...

Na začiatku nášho zvláštneho pracovného vzťahu som bola v pomykove, dokonca som sa ho bála. Potom mi došlo, že sa nemusím báť. Že mu stačí, ak budem jeho len v rozsahu pracovnej zmluvy. Ináč, presne tak, ako som už povedala - nedosiahnuteľná.

Nebol môj typ, no aj tak som zo začiatku, ako každá normálna žena, chcela vedieť, aký rozsah vplyvu mám na neho vďaka tomu, že sa mu páčim. Ukázalo sa, že celkom slušný, ale že to nikdy nezájde ďalej.

Bola som zmätená. Ved' uznajte, bola to dosť čudná

situácia. Ale časom som pochopila, že tak je to pre mňa najlepšie. Aj pre neho.

Nakoniec som si ho takým tým zvláštnym spôsobom obľúbila a on mi začal dôverovať. Vo všetkom.

No a teraz, po dvanástich rokoch, som sa presvedčila, že každý je nahraditeľný, aj ten, čo si to o sebe nemyslel...

Dozvedela som sa to tým najnevhodnejším spôsobom - po telefóne. Nemal gule na to, aby mi niečo také oznámil osobne. Cítila som sa prinajmenšom ako ohrdnutá milienka, čo, samozrejme, nebola pravda.

Celkom nelogicky som ihneď išla k zrkadlu a skúmala som v ňom svoju tvár.

Čo sa zmenilo? Už nie som taká pekná ako predtým? Zostarla som? Tesne po tridsaťpäťke sa ešte nedalo hovoriť o nejakej starobe. Bujná, od prírody ryšavá hriva sa zatiaľ nemohla postážovať na prítomnosť ani jedného jediného šedivého vlasu. Plet', o ktorú som sa poctivo starala, bola rovnako svieža a napnutá ako pred desiatimi rokmi. Ani moje modré oči neboli o nič menej modré ako predtým. Podtrhnuté tmavozelenou linkou boli jasnou dominantou tváre a viem, že sa mu vždy páčili.

Keď som tak stála pred zrkadlom a pohládzala sa po tvári, jasne som si uvedomovala, že sa správam čudne. Lenže chcela som pochopiť, prečo. Prečo ma vyhodil? Po toľkých rokoch, počas ktorých sme fungovali zladene a ja som mu pomaly čítala myšlienky... On sa mohol spoľahnúť na mňa a ja som bola hrdá na to, že som pre neho nenahraditeľná. Ktorá žena by sa z toho netešila?

Bol to taký istý pocit, ako dostať kopačky. Aj keď... Skôr by som povedala, že také isté, ako keď sa manželka dozvie, že ten jej ju vymenil za mladšiu pipku. Viem o čom ho-

vorím - mám tridsaťpäť a som rozvedená... Niežeby práve toto bol môj prípad. Mne manželstvo nerozbila mladá pipka, ale viem to porovnať.

Jediné, čo mi k tomu Michal mohol povedať, bolo, že jeho psychológ mu poradil zmeniť svoj život od základov. Zrejme som k tým základom patrila aj ja.

- Psychológ? - spýtala som sa, vykoľajená tým, čo som počula. - Nevedela som, že nejakého potrebuješ.

To som, samozrejme, klamala. Potreboval. Ale pred takými desiatimi rokmi, kedy sa tá jeho mánia začala. Teraz už, aj podľa mňa, bolo dosť neskoro.

- Viem, že sa môj život musí zmeniť. Prepáč. Ako asistentka si bola najlepšia, akú som si mohol priať.

- To je fakt. Prečo si to teda urobil?

- Potreboval som vo svojom živote zmenu.

- Ale bolo také nutné vymeniť aj mňa? Ved' som pre teba pracovala bezmála dvanásť rokov. Muselo sa to skončiť takto?

- Mám na to svoje dôvody.

- Aké? Michal, ved' takto sa to nerobí.

- Prepáč, ale viac ti nemôžem povedať. Dúfam, že aj napriek tomu zachováme medzi sebou korektné vzťahy.

No neporazilo by vás? Kľučkoval ako typický právnik. Naozaj som nevedela, čo mu na to mám povedať. Až neskôr, keď zložil, sa mi v myšlienkach začali vynárať otázky, ktoré som mu chcela položiť, aj tie správne slová, ktorými by som mu to vytmavila. Ale na to už bolo neskoro.

Aj on vedel, že toto bude náš posledný rozhovor. Za tie roky ma už totiž dokonale poznal. Možno práve preto zvolil takýto druh výpovede. Po telefóne. Pretože mu muselo byť jasné, že viac ho nebudem chcieť vidieť.

Večer sa dostavil pocit totálnej frustrácie, ktorý som začala riešiť fľašou bieleho vína. V telke bežal nejaký program, ktorý som sa ani nesnažila registrovať. Ale ako zvuková kulisa pre moje myšlienky poslúžil dokonale.

- A teraz čo? - položila som si otázku.

Vraj odpoveď zvyčajne býva na dne fľaše. No pre mňa to zrejme nebola tá správna fľaša alebo nebola dosť veľká...

2.

Odvtedy, čo mi to oznámil, prešli dva mesiace. Dostala som veľmi pekné odstupné a veci, ktoré som mala vo firme, mi priniesol kuriér. Michal vedel, že sama neprídem a zariadil to takto. Respektíve, zariadila to tá jeho nová asistentka. Možno si chcela urobiť viac miesta pre seba.

Lenže vtedy som už mala dosť svojich ďalších problémov - neriešila som ju.

Postupom času a vďaka bielemu vínu som sa dopracovala k myšlienke, že všetko je tak, ako má byť. Jednoducho sa budem môcť venovať tomu, čo mám najradšej - písaniu. Veď som to tak chcela, nie? Síce som si nemyslela, že všetko sa odohrá práve tak ako sa odohralo, ale povedzme...

Slečne som v duchu popriala „práci zdar a pevné nervy“. Pretože Michal bol jednoducho Michal, so všetkým, čo k nemu patrilo. Ja som sa s ním naučila spolupracovať, ale k dokonalosti som sa dopracovala až po niekoľkých rokoch.

Kdekoľvek inde a u kohokoľvek iného by sa moje skúsenosti považovali za neoceniteľné. Ale znova sa ponoriť do sveta chaosu, zhonu a nedostatku času pre seba sa mi už nechcelo. Vďaka knihám, ktoré mali na slovenské pomery fantastickú predajnosť, som mala dosť peňazí na to, aby som viedla spokojný život.

Pred časom som mala možnosť zmeniť vydavateľstvo, pretože ma oslovilo iné a dalo mi veľmi lukratívnu ponuku. Lenže nerada som menila zabehnuté a dobre fungujúce veci.

Teraz sa môj čas vliekol slimačím tempom. Vôbec som nechápala, ako som predtým dokázala napísať všetky svoje knihy. Ako som to stíhala?

Vďaka tomu som spoznala ďalšie slovičko, ktoré som nikdy predtým nepočula: prokrastinácia. Podľa slovníka je to chorobné odkladanie dôležitých úloh na neskôr.

Celé o mne. Teraz, keď som mala čas na všetko, na čo som predtým len túžobne myslela, som sa nemohla dokopať k tomu, aby som niečo robila. Mohla som písať, kedykoľvek sa mi zachcelo. Nezachcelo sa. Hodiny som presedela pred monitorom počítača a nebola som schopná napísať ani slovo.

Zo svojich už spomínaných troch stimulov som si mohla dopriať len tú čokoládu a kávu. Vnútorňa pohoda bola narušená zmenami v mojom zabehnutom životnom štýle a stres v primeranom množstve sa už nekonal. Navyše, bola som tak veľmi sama. To však nebol ten pravý dôvod, pre ktorý som hľadala rôzne výhovorky a nepísala...

Začala som sa báť. Už som sa necítila v bezpečí, pretože som pred časom začala dostávať tie hnusné listy:

„Už viem, aké to je a prídem, aby som si vychutnal teba...“

Ďalší prišiel po týždni:

„Viem, že na mňa čakáš. Už čoskoro...“

K dopisu bola pribalená stránka z jednej mojej knihy spred dvoch rokov. Bol to príbeh o tom, ako nejakú ženu prenasledoval sériový vrah. Tá stránka popisovala scénu, keď sa vrah vkradol do jej domu, aby ju zabil. V knihe ju zachránil jej priateľ, ktorého predtým podozrievala, že on

je ten zloduch. Kto mi to poslal? Nejaký šibnutý čitateľ?

V každej mojej knihe má hlavná postava niekoho, na koho sa môže spoľahnúť a kto ju zachráni. Pretože milujem šťastné konce. Osobne zastávam názor, že kniha by mala sprostredkovať čitateľovi to, po čom najviac túži.

Pretože píšem dobrodružné knihy, v ktorých má veľa-krát miesto kriminálna zápleтка, stáva sa, že niekoho v tej knihe odbachnem, alebo ten niekto zmizne zo scény nejakým iným drastickým spôsobom. Ale aj napriek tomu to vždy dopadne dobre. Teda, aspoň pre tých, ktorých nechám žiť.

Z mojich besied viem, že čitateľky túžia prežiť svoj kúsok dobrodružstva. Že každodenné povinnosti, ubíjajúce fantáziu, ich nútia hľadať oddych a zážitok na stránkach kníh. Ja im to dobrodružstvo sprostredkovať môžem a robím to rada.

Predstavte si, že ste v kaviarni, kde si chcete len tak, pre radosť, vychutnať obľúbený zákusok. Asi by vás nepotešilo, keby posledná lyžička, ktorú zjete, bola horká alebo bez chuti. Ani ja nemám rada nejasné konce alebo keď to s hlavnými postavami nedopadne dobre.

Život, teda skutočný život, sa nás nepýta, aký koniec príbehu chceme mať. Buď sa to podarí, alebo nie. Ale ja svojim čitateľom pozitívny zážitok doprajem, pretože po ňom sama túžim. Vyslovene ma sklamá knihy, ktoré končia súhrnom, že celé zlé. Som povrchná? Ak áno, tak potom prepáčte za úprimnosť - je mi to jedno. Jednoducho som sa dostala do veku, v ktorom mi dosť málo záleží na mienke ostatných ľudí. Som, aká som a len ja so sebou musím žiť. Tak prečo by sa mnou mal zaťažovať niekto iný?